

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudců Mgr. Jany Komínkové a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobce: P.K.**, zastoupeného: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2014 č.j. DSH/3733/14

t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7.1.2014 č.j. MMP/001755/14, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona, za což byla žalobci uložena pokuta 1.500,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že správní orgán v rozporu s **§ 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb.** neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podle názoru žalobce správní orgán neměl pravomoc vyzvat provozovatele k uhrazení určené částky podle **§ 125h odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb.**, neboť totožnost řidiče byla zřejmá z oznámení městské policie a úředního záznamu městské policie. Správnímu orgánu byla totožnost

přestupce známa, proto není podle žalobce pravdou, že by nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči určité osobě podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Podle názoru žalobce samotné zjištění skutečností, které odůvodňují zahájit řízení vůči určité osobě, postačuje k nemožnosti zahájit řízení o správním deliktu vůči provozovateli vozidla. Dle názoru žalobce je oznámení strážníka, doplněné o svědeckou výpověď nezávislého svědka pana K., zaměstnance firmy Parking s.r.o. postačující podklad odůvodňující minimálně zahájit řízení o přestupku vůči určité osobě a patrně též k vyslovení viny. Správní orgán tak podle žalobce neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Podle žalobce bylo porušeno i ust. § 125h odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., když po vydání výzvy k úhradě určené částky správní orgán nepokračoval v šetření přestupku, ač k tomu byl povinen.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že z úředního záznamu toliko vyplývá, že hlídka městské policie upozorovala již zaparkované vozidlo, o které se žalobce opíral a svačil. Svědkové tedy zjevně neviděli, kdo vozidlo parkoval, avšak za přestupek je postižitelný pouze ten, kdo na vozidlo na místě zastavil. Podle žalovaného je irelevantní, zda žalobce při jednání se strážníkem na místě vystupoval jako řidič vozidla (strážníkovi měl sdělit, že na přechodu nestojí a tedy neodjede), a proto strážník při sepisování úředního záznamu žalobce označil jako řidiče. I kdyby se žalobce na místě strážníkovi přiznal, že předmětné vozidlo na místě zastavil právě on, nebylo by toto doznání procesně použitelným důkazem. Taktéž případná strážníková (popř. technická) výpověď, že se jim žalobce doznal, by k prokázání přestupce nepostačovala (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu č.j. 7 Tdo 1116/2012, podle něhož lze použít jako důkazu výpověď, kdy policista může vypovídat jako svědek o věcech, které na místě činu viděl, avšak důkazem není jeho výpověď o událostech, které zjistil dotazováním u osob na místě činu, tedy požadováním vysvětlení). V daném případě podle žalovaného hlídka zaznamenala již zaparkované vozidlo, proto žalobce nemohl být usvědčen na základě svědeckých výpovědí z přestupku. Svědci by mohli pouze vypovědět, že se přestupek stal, nikoli však, kdo jej spáchal. Oznámení o podezření z přestupku se sepisuje s osobou podezřelou z přestupku, když v tomto případě osoba, která se u vozidla zdržovala, vystupovala jako řidič nebo vlastník vozidla. Oznámení o přestupku nebylo žalobcem ani podepsáno. Nadto sám žalobce v písemném vyjádření popřel, že by vozidlo řídil, když uvedl, že je řídil pan G.G. zastoupený P.K. Za této situace podle žalovaného nebylo možno zahájit řízení o přestupku proti konkrétní osobě, neboť nebylo možno objektivně obstarat podklady, jimiž by bylo možné prokázat, že s vozidlem zaparkoval právě žalobce.

Součástí **správního spisu** je oznámení o podezření z přestupku ze dne 18.7.2013, podle něhož v tento den v 9:40 hodin na nám. Republiky bylo zaparkováno vozidlo VW Passat RZ ... na vodorovné dopravní značce V7 (přechod pro chodce). Oznámení o přestupku není opatřeno podpisem ani vyjádřením přestupce. Podle úředního záznamu z téhož dne sepsaného Městskou policií města Plzně prováděla hlídka ve složení stržm. P. a technika firmy Parking s.r.o. pana K. činnost na náměstí Republiky, kde po pravé straně ve směru jízdy od Zbrojnické k Dřevěné ulici bylo zaparkováno předmětné vozidlo přední částí vozidla na přechodu pro chodce. Řidič se nacházel na místě opřený o auto a svačil. Stržm. P. pořídil fotodokumentaci. Jelikož se řidič nacházel na místě, vyzval ho stržm. P. k prokázání totožnosti a dále k podání vysvětlení. Žalobce mu sdělil, že podle jeho názoru na přechodu nestojí, a proto neodjede. Odmítl přestupek řešit na místě. Dále je součástí spisu i fotografie

zaparkovaného vozidla a karta vozidla, podle které je žalobce provozovatelem a vlastníkem vozidla. Výzvou ze dne 6.8.2013 správní orgán I. stupně žalobce vyzval podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. k uhrazení částky 400,- Kč ve stanovené lhůtě s tím, že může v téže lhůtě sdělit údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Žalobce sdělil, že v době uvedené ve výzvě vozidlo řídil pan G.G. narozený Žalobce současně požádal, aby byl kontaktován zmocněnec této osoby pan P.K., trvale bytem ..., adresa pro doručování ... K tomu byla přiložena plná moc v prosté kopii datovaná 9.8.2013, jíž G.G. zmocnil P.K. k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku s předmětným vozidlem v inkriminované době. Správní orgán I. stupně vyzval G.G., vzhledem k tomu, že vznikly důvodné pochybnosti o pravosti jeho podpisu na předložené plné moci resp. o tom, zda-li je srozuměn s tím, že byl v dané věci označen za řidiče předmětného vozidla, proto byla tato osoba vyzvána k doplnění předmětné plné moci o úředně ověřený podpis. Výzva byla doručována na adresu uvedenou v Bulharsku, kde „zásilka nebyla přijata příjemcem“. Na stejnou adresu bylo doručováno i předvolání této osoby k podání vysvětlení na 12.11.2013, přičemž dle poštovního orgánu se na zásilce uvádí „nepřítomen“. K podání vysvětlení správní orgán I. stupně předvolal i P.K. podáním ze dne 2.10.2013, přičemž předvolání doručoval na uvedenou e-mailovou adresu ... a také na adresu pro doručování v Santa Cruz de Tenerife, kde poštovní orgán vyznačil kolonku „neznámý“. Jelikož se žádná z předvolaných osob ke správnímu orgánu nedostavila, rozhodl správní orgán I. stupně dne 3.12.2013 o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích s tím, že nebyl zjištěn žádný svědek, který by mohl sdělit totožnost osoby, která vozidlo v předmětné věci zaparkovala, proto nelze nezpochybnitelně ustanovit řidiče vozidla v době spáchání přestupku a správní orgán již nemá další možnosti, jak tuto skutečnost zjistit. Následně zahájil správní orgán I. stupně řízení o správním deliktu a vyzval žalobce k tomu, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil k podkladům k vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce se nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným s tím, že v dané věci byly splněny všechny podmínky ust. § 125f odst. 2 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., neboť se v dané věci jedná o porušení pravidel silničního provozu neoprávněným stáním motorového vozidla na parkovišti nad dobu dovolenou dopravní značkou, zároveň se nejedná o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno, a poté, co správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku nezahájil a věc odložil, vypravil provozovateli předmětného vozidla písemnost týkající se oznámení o zahájení řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Současně byla stanovena lhůta, v níž mohl žalobce navrhnout důkazy, činit jiné návrhy v řízení či doložit, že před porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích mu bylo předmětné vozidlo nebo jeho registrační značka odcizena. Tohoto práva žalobce nevyužil. Zákonem č. 297/2011 Sb. byla v ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nově stanovena povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby při užití (jím provozovaného) vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Nesplněním této povinnosti z titulu objektivní objektivnosti dochází k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle správního orgánu I. stupně oznámení o podezření z přestupku prokazuje, že dne 18.7.2013 došlo na pozemní komunikaci na náměstí Republiky v Plzni v souvislosti s neoprávněným zastavením a stáním vozidla předmětné RZ k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupku podle § 125c

odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Záznam o odložení věci prokazuje, že přes veškeré nezbytné kroky správního orgánu nebyl pachatel tohoto přestupku zjištěn a věc byla odložena. Výpisem z centrální evidence vozidel bylo prokázáno, že předmětné vozidlo bylo ke dni porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích provozováno žalobcem. Z toho podle správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobce nesplnil výše popsanou povinnost provozovatele vozidla.

Žalobou **napadeným rozhodnutím** žalovaný zamítl odvolání žalobce s odůvodněním, že žalobce byl v oznámení o zahájení řízení poučen o tom, že je oprávněn nahlížet do spisu a že se může k těmto podkladům vyjádřit případně uvést liberační důvody, k čemuž mu byla stanovena lhůta 10 pracovních dnů. Tohoto práva žalobce nevyužil. Proto podle žalovaného nebyla práva žalobce správním orgánem I. stupně krácena. K námitce žalobce, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se pokusil kontaktovat G.G. určeného žalobcem jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to hned dvakrát – za účelem doplnění plné moci a předvoláním k podání vysvětlení, přičemž ani jednou nebyl doručovací pokus úspěšný a zásilka se vrátila buď jako odmítnutá, nebo že je odvolatel na dané adrese nepřítomen. Předvolán k podání vysvětlení byl i údajný zmocněnec pana G. P.K., a to jak na elektronické adrese pro doručování, kdy doručení nepotvrdil zaručeným elektronickým podpisem, tak i na adrese uvedené v této době v registru obyvatel, na které byl však neznámým. Nadto je žalovanému známo z dalších řízení, že předmětná osoba se vyskytuje jako provozovateli vozidel uváděný řidič v mnoha případech šetření podezření z přestupku před zahájením řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., a to výhradně v případech, kde je zmocněncem účastníka řízení společnost Fleetcontrol s.r.o. nebo pan P.K. Z tohoto podle žalovaného zcela zjevně vyplývají pochybnosti o samotné existenci této osoby, neboť tato je zcela nekontaktní a žádného úkonu u správního orgánu se nikdy neúčastnila. Vzhledem k tomu vznikly pochybnosti i o zmocnění jako takovém, proto správní orgán požadoval předložení originálu plné moci s úředně ověřeným podpisem zmocnitele, na což nebylo nijak reagováno. Žalovaný tak měl za to, že G.G. jednak předmětné vozidlo neřídil, a ani nezmocnil P.K. k zastupování své osoby. Byl tedy jako řidič uveden zcela zjevně účelově. Podle žalovaného novelou zákona č. 361/2000 Sb. byla do tohoto zákona vložena nová skutková podstata správního deliktu, ze kterého lze při splnění zákonných podmínek shledat odpovědným provozovatelem vozidla bez ohledu na to, že vozidlo v inkriminovanou dobu řídila zřejmě jiná osoba. Skutková podstata tohoto správního deliktu tkví v tom, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistí, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Provozovatel vozidla je postaven do role spoluzodpovědného za ukázněné chování řidiče, kterému svěřil řízení vozidla. Podle žalovaného žalobce coby provozovatel vozidla tím, že nedostál této povinnosti, aniž by zákon vyžadoval jeho zavinění, naplnil v rámci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Podle **§ 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.** právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle **§ 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb.** obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle **§ 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.** obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky,

a) pokud jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Podle **§ 125h odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb.** je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

K jednotlivým žalobním námitkám **soud uvádí:**

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán v rozporu s **§ 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.** neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podle žalobce mělo být porušeno i ust. **§ 125h odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb.**, když po vydání výzvy k úhradě určené částky správní orgán nepokračoval v šetření přestupku, ač k tomu byl povinen. Tyto žalobní námitky nebyly soudem akceptovány. Ze správního spisu nepochybně vyplývá, že se správní orgán po vydání výzvy podle ust. § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. dvakrát pokusil obeslat žalobcem určeného údajného řidiče do Bulharska, a nadto správní orgán předvolával k podání vysvětlení i P.K., který měl (dle plné moci předkládané v prosté kopii) být zástupcem označeného řidiče. Na výzvu k předložení originální plné moci ani na předvolání správního orgánu nebylo reagováno. Doručovací adresy údajného řidiče a jeho zástupce se nacházejí v zahraničí (v Bulharsku a na ostrově Tenerife). Z těchto důvodů správní orgán neměl poté, co na doručování (a to ani prostřednictvím emailu petr.kocourek@yahoo.es) nebylo nijak reagováno, žádné další možnosti pokračovat v šetření přestupku ve smyslu § 125h odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. Podle názoru soudu tímto byla splněna podmínka ust. § 125f odst. 4 písm. a) č. 361/2000 Sb., tedy že byl správní orgán oprávněn projednat správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť učinil nezbytné

kroky ke zjištění pachatele přestupku a poté věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle názoru soudu je na daný případ použitelná argumentace obsažená v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21.11.2013, čj. **51 A 23/2013 – 21** (dostupný na www.nssoud.cz): *Výtky, že správní orgány učinily málo pro zjištění pachatele přestupku, krajský soud nesdílí, neboť již nebyly k dispozici reálné možnosti jeho zjištění. Nic nebránilo žalobci, aby sám označil případné svědky daného přestupkového děje, žalobce uvedl osobu, která se k přestupku nehlásila, přičemž její zavinění při spáchání daného přestupku nebylo možno zjistit. A to je totéž, jako kdyby neuvedl vůbec nic.*“

Dále žalobce namítal, že správní orgán neměl pravomoc vyzvat provozovatele k uhrazení určené částky podle **§ 125h odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb.**, a tedy ani právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť totožnost řidiče byla zřejmá. Podle názoru žalobce samotné zjištění skutečností, které odůvodňují zahájit řízení vůči určité osobě, postačuje k nemožnosti zahájit řízení o správním deliktu vůči provozovateli vozidla. Oznámení strážníka, doplněné o svědeckou výpověď nezávislého svědka pana K., zaměstnance firmy Parking s.r.o., je podle žalobce postačující podklad odůvodňující minimálně zahájit řízení o přestupku vůči určité osobě a patrně též k vyslovení viny.

Ani tato námitka nebyla soudem akceptována. Je pravdou, že součástí správního spisu je oznámení přestupku, které bylo sepisováno přímo se žalobcem. Žalobce se však do tohoto dokumentu nijak nevyjádřil, ani je nepodepsal, z ničeho tedy nelze dovodit, že by oznámení bylo důkazem jednoznačně svědčícím o tom, že právě žalobce se dopustil přestupku spočívajícího v nesprávném parkování. Stejný závěr lze vyvodit i z úředního záznamu městské policie, v němž se pouze uvádí, že policistům žalobce měl sdělit, že parkuje správně, tudíž lze z této formulace usuzovat na to, že právě žalobce vozidlo v inkriminovanou dobu při parkování řídil. Z úředního záznamu ale je také nepochybně zřejmé, že policista spolu s technickým pracovníkem samotný přestupek – okamžik parkování – neviděli, proto nemohli o této skutečnosti podat svědeckou výpověď. Za této situace je výzva provozovateli vozidla ze strany správního orgánu v souladu s **§ 125h odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb.**, neboť ze zmíněných podkladů pro zahájení přestupkového řízení není osoba, která vozidlo na přechodu pro chodce zaparkovala, zřejmá. Následně na základě výzvy správního orgánu žalobce označil jiného řidiče než sebe. Ani toto tvrzení žalobce však z výše uvedených důvodů nebylo možné nijak ověřit. Na podkladě těchto skutkových okolností byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, čj. **3 As 7/2014 – 21** (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „*evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost*

působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.“

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. března 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková